

Образ героя-адресата в новелі І. Франка «Сойчине крило» – уособлення боротьби між «естетикою» і «живим чоловіком».

«Сойчине крило» — це щоденниковий запис Хоми про один вечір напередодні Нового року, у який влітається лист Марії.

Хома – естет, який розуміється на мистецтві. Естет — прихильник усього прекрасного, витонченого (Словник української мови).

Твір «Сойчине крило» має ще одну назву — «Із записок відлюдька», Хома сам себе називає відлюдьком і самотником. Його принцип: «Жити для себе самого, з самим собою, самому в собі!»

Лист стає пригодою: «Запечатаний лист на твоє ім'я, з невідомого місця, писаний невідомою тобі рукою – се все-таки якась тайна, містерія, загадка».

У творі відбувається синтез (поєднання) різних родів літератури: епосу (власне оповіді), лірики (майже поетичних деталей) та драми (діалогічної форми).

Одночасно розгортаються дві сюжетні лінії – та, яку веде Марія в листі, і ліричні відступи Массіно, який відповідає листу; в кінці обидві сюжетні лінії сходяться.

Хома дивиться на лист Марії як естет, котрий оцінює мистецтво, тобто акторську гру Марії на сцені її життя. Але водночас він сприймає лист як «живий чоловік», для якого Марія — кохана жінка, котра пише про біль та труднощі, що їй доводиться долати.

Марія — «чорт, не женщина», бо пише так, неначе знає, як він відреагує після того чи іншого рядка.

Лист Марії — сповідь. Вона відверта із Хомою до кінця: розповідає про свої поневіряння по містах і країнах, про стосунки з іншими чоловіками, про те, як тікала від Хоми. Усе для того, щоби він її зрозумів та прийняв, бо за свої бажання, за легковажність у поведінці з ним вона розплатилася сповна.

Символи у творі:

Дзвінок у двері – очікування.

Сукня – вірність.

Крило сойки – душа.

Літературознавець Іван Денисюк про твір: «Образ сойчиного крила – це фокус, що вбирає всю багатовимірність твору, це епіцентр психологічних катаклізмів, зав'язка, кульмінація і розв'язка, а водночас символ великого почуття... Письменник-гуманіст вірить у перемогу добра над злом, великодушності над невдячністю. І пронесе крізь жахи упадку «Сойчине крило», що свідчить про те, що людина здатна зберегти від життєвого бруду незаплямлену душу».

ДОДАТКОВА ІНФОРМАЦІЯ:

Джоакіно Россіні увертюра «Вільгельм Телль»: <https://youtu.be/LoidivpHvQI>

Печарський А. «Сойчине крило» І. Франка – «Лист незнайомки» С. Цвайґа: аналогії та психоаналітичні інтерпретації:
<http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/159711/11-Pecharskyi.pdf?sequence=1>